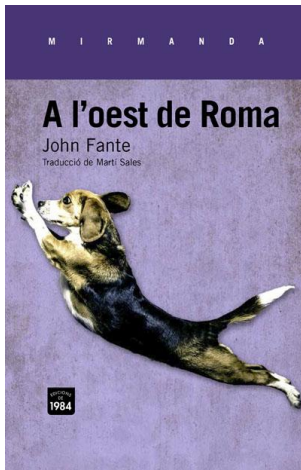

A l'oest de Roma: ironia, sornegueria i acidesa corrosiva

"Per fortuna per al lector, sempre quedarà el plaer de llegir-lo i posar un toc àcid a la vida amb aquesta literatura"

Albert Ventura / El Singular.cat

«Com si res. Gràcies per tot. Gràcies per haver-li donat la vida sense el seu permís. Gràcies per obligar-lo a viure en un món de guerres i odi i fanatisme. Gràcies per enviar-lo a escoles on li han ensenyat l'engany i la mentida, els prejudicis i la crueltat. Gràcies per encolomar-li un déu en qui no ha cregut i l'única religió verdadera, les altres a fer punyetes. Gràcies per inculcar-li la passió pels cotxes, que és possible que acabi amb ell. Gràcies per un pare escriptor de guions fracassats del tipus noi-coneix-noia i on els bons sempre guanyen els dolents. Gràcies per tot.» (p. 99)

I, tot seguit, com si res. Com qui sent ploure. Però *A l'oest de Roma* hi conviuen moments de tota mena: la narració de John Fante (1909-1983) fa exhibició dels valors WASP (Que per a qui no ho sàpiga és *White Anglo-Saxon Protestant*) d'un escriptor de merda, amb una família de merda, que no guanya per disgustos i que té por que el gos marica que ha arreplegat, l'Idiota, se'l folli. Per acabar-ho d'adobar —pobrissó—, es troba que hi ha algun *hippie* de merda que se li beu el whisky com qui beu aigua, que té per gendre un exmilitar tou com el pa de motlle, que la seva filla és com un esponja de calés i que la seva dona és una histèrica. Tot això, i més, molt més encara, des del prisma de Henry Molise, un escriptor que havia tingut talent i èxit. Viu amb la seva família, quatre fills i dona, tots adorables com hem descrit, i es troba en un moment vital delicat. Està estupefacte de veure com la seva prole alça el vol d'una manera que a ell potser ni li agrada, ni s'ho espera ni ho desitja. Però la realitat, tossuda, pica fort.

Sens dubte, la novel·la de Fante, que presenta Edicions de 1984 en traducció de Martí Sales, parteix d'un home-cap-de-la-casa que, amb cinquanta-cinc anys, pretén que ha tallat —i talla— el bacallà. Però aquesta novel·la, que s'escriu en una primera persona totalment autoconfessional, ho fa amb una mescla molt interessant d'ironia, de sornegueria, d'acidesa corrosiva i de moments de sinceritat, de lucidesa narrativa, que demostren que la màscara que Molise es posa al davant no és res més que una façana que amaga el rostre d'un home derrotat. Tanmateix, sembla que amb aquesta mescla entre mala bava, ironia i despreocupació aconsegueix prendre's la vida d'una manera

aparentment suportable i evita, en conseqüència, de fotre's un tret —metafòric!— per acabar amb el patiment —pobrissó.

Fante, del qual Edicions de 1984 ja ha publicat anteriorment *Plens de vida* (2013) i *La germandat del raïm* (2013), d'ascendent italià i de professió guionista de Hollywood, va patir la dissort d'aconseguir l'èxit i el reconeixement de la crítica un cop mort. Aquest fet ens porta a poder afirmar que Henry (amb l'afegitó de «Covard» entre nom i cognom, com li diuen a mitja novel·la) Molise és un alter ego potser una mica exagerat (qui ho sap?) de Fante.

Però per fortuna per al lector, sempre quedarà el plaer de llegir-lo i posar un toc àcid a la vida amb aquesta literatura que, com dèiem, potser ens fa riure amb la transgressió — quan alça racisme, homosexualitat, patriarcat, se'n fot—, però cal tenir clar que no és riure perquè sí, sinó per fer-nos veure que som fets de miquetes de merda que, de vegades, cal que anem espolsant-nos per anar sobrevisquent i, més enllà d'aquest cúmulo de detritus orgànic, millorar de forma constant. Sempre ens quedarà, sinó, el «Qui dia passa, any empeny». Sembla que a Molise li va bé, tot i que la tàctica de l'estruç, que amaga el cap sota l'ala, està molt suada. Però mira, potser més val ser valent i anar de cara. Enfrontar-se amb el que ve.

En resum, en definitiva, i comptat i debatut: bona lectura, lectors.

John Fante

***A l'oest de Roma* (traducció de Martí Sales)**

Barcelona: Edicions de 1984, 2014